

[Erik Eriksen.]

men det havde jeg heller ikke regnet med at den højtærede minister kunne gøre, for dertil skal han have tilladelse.

Statsministeren (Kampmann): Det er karakteristisk for diskussionen, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen spørger om noget, han ved han ikke får svar på. Mon egentlig det er det, befolkningen venter af folketinget, når vi diskuterer så alvorlig en sag? Jeg synes, det ærede medlem hr. Poul Sørensen var inde på lidt af det, der er kernen i sagen, idet det ærede medlem nu forlod det standpunkt, som det ærede medlem hr. Ib Thyregod indtog om nedsættelse af et udvalg, og sagde klart og tydeligt, at så snart konflikterne var udbruddt, ville de konservative og venstre have dem standset. Om det så af hensyn til socialdemokratiet skulle ske ved at ophøje mæglingsforslaget til lov, eller det af hensyn til det radikale parti skulle ske ved tvungen voldgift, det var noget, vi kunne vælge imellem, men det var altså standpunktet. Og så sagde det ærede medlem hr. Poul Sørensen, at det ærede medlem var ganske klar over, at de konservative havde et andet standpunkt end arbejdsgiverne, og det var, ligesom det ærede medlem var lidt stolt over, at det var sådan.

Man kan imidlertid også vende sagen om og spørge: hvorfor har fagforeningerne og arbejdsgiverne disse standpunkter? Er det sådan, at der i disse centrale organisationer sidder folk, der er ligeglade med deres virksomhed, med deres indtægter? Er det således, at arbejdernes repræsentanter ikke er interesseret i deres lønninger? Er det således, at de, der repræsenterer arbejderne og arbejdsgiverne, ikke er interesseret i en rolig og god produktion, produktionsstigning og trivsel på arbejdspladsen? Jeg ville dog tro, at selv om man taler så meget om samfundets tredje part o. s. v., så er de parter, der er mest interesseret i disse forhold, fagforeningerne og arbejdsgiverne. Derfor kan man da i hvert fald ikke bebrejde en statsminister, at han prøver at overveje, hvorfor parterne har disse synspunkter, og man kan vel heller ikke bebrejde en statsminister, at han finder, der er særdeles meget rigtigt i disse synspunkter.

Og hvad er det, der ligger bag? Jeg må

forstå det sådan, at såvel arbejdsgiver- som arbejderrepræsentanter foretrækker, at de selv taler sig til rette om arbejdsbetingelserne, fordi de mener, at det på længere sigt bliver de bedste vilkår. Vi kan ikke vurdere landets økonomiske situation og dens forløb efter, hvad der sker i 14 dage eller 3 uger. Det kan først vurderes, når man når hen til næste overenskomstsituation og derhenover. Det synes jeg man har tænkt alt for lidt på i den side af salen.

Jeg vil gerne diskutere det spørgsmål, der blev stillet af de ærede medlemmer hr. Erik Eriksen og hr. Ninn-Hansen, og som, så vidt jeg kunne høre, var stillet af polemiske grunde: kan der ikke sættes en termin? Her er det jo sådan, at hvis man siger til forhandlere: I skal være færdige om 3 dage — og det så om 3 dage viser sig, at man har fornemmelsen af, at man kan blive færdig om 4 eller 5 dage, er det så rigtigt at have sagt, det skal være færdigt den tredje dag? I hvert fald har situationen her belært mig om, at selv om man kan være meget utålmodig, kan alligevel tålmodighed give resultater.

Der er ingen, der vil lægge skjul på, at man på et eller andet tidspunkt må afveje de ulemper, der er ved fortsat konflikt, med de fordele, der er ved, at parterne selv taler sig til rette. Der er ingen, der i dag kan sige, hvornår det tidspunkt indtræder. Det vil bl. a. afhænge af, om parterne selv taler sig til rette.

Poul Sørensen: Ja, det er ikke så let at overbevise den højtærede statsminister, som bevæger sig på et begrænset område i sin tankegang. Jeg har tidligere haft lejlighed til over for det høje ting at minde om daværende statsminister H. C. Hansens sidste indlæg om morgenen den 13. april 1956. Jeg behøver vist ikke at citere det igen. Statsministeren sagde dengang til tinget og offentligheden, at det her ikke var en sag, der alene drejede sig om arbejder og arbejdsgiver. Langt de fleste her i landet, tredje-partner, der var uden for disse områder, havde også et krav på, at deres interesser varetoges.

Derfor må jeg tilbagevise den påstand, som statsministeren i hvert fald nærmede sig, at vi skulle have andre bevæggrunde til at gribe ind i denne konflikt, end tid-